

vsako se noč bom v to zvezdo oziral
 v daljni deželi poslej.
 Vanjo še ti kdaj ozri se, da zlila
 v njej bova žarke svojih oči ...
 Da vsaj za hip bi ljubezen spet vzknila,
 vanjo še ti se ozri ...

PJATRUS BROŬKA (rojen 1905)

* * *

Kot znano, sem že ostarel,
 pozábiti bi te hotél.
 Lahko je reči: Srečno pot!
 A višnje zdaj cvetó povsod,
 cvetó in cvetje se blešči —
 med njim pa tvoje so oči ...
 Ko grem čez dan na senožet,
 da petje murnov čul bi spet,
 med čudovito glasbo to —
 kaj slišim: tvoj je smeh med njo!
 In ko k potoku grem pod vas,
 valove vidim tvojih las.
 Pogled mi splava zdaj k meglám,
 k oblakom — ti si tudi tam!
 In ni rešitve, saj bi rad!
 A v duši mi zveni pomlad ...

MAKSIM TANK (rojen 1912)

AVE MARIJA Zvon v katedrali zazvonil je Ave ...
 Iz uličic tesnih z leve in s prave
 gruče redovnic, v črnini, pobožne
 zgrinjajo se kot sence otožne.
 Stare, med njimi mlade postave —
 Ave Marija, ave ...

Jaz bi se tega sploh ne zavedel,
 ko bi ne bil med njimi ugledal
 lepe mladenke — po videzu ta je
 štela nemara sedemnajst majev.
 Črne oči, obrvi bahave —
 Ave Marija, ave!

Pod tisto žalno črnino spokorno
hitro uganeš telo nje uporno,
noge, ki z njimi v dneh karnevala
bi presenečala, očarovala,
grudi napete in roke rjave —
Ave Marija, ave!

Tiho zazira se v sveto razpelo,
meni pa sveto le njeno je čelo.
Mar ne grešiš, ti deklica zala,
ko si lepoto pod križ darovala?
Take nožice za ples so, zabave —
Ave Marija, ave!

Tebe že zgodaj so zastrupili,
z rožnim ti vencem roké uklenili.
Strgaj ga brez strahu, pravi zdaj čas je!
Zunaj na polju šumi zlato klasje ...
O, take roké za žetev so prave! —
Ave Marija, ave!

Potlej pa naglo bi se zaljubila,
z ljubim do rane bi zore prebila,
in gospodinja in mati postala,
svoje otroke bi pestovala.
O, kako grudi dojile bi zdrave! —
Ave Marija, ave!

Sam ne vem, mórda moja molitev
bi ji pomogla najti rešitev,
a že jo kličejo — in že odšla je
kakor vse druge, le vzdihováje,
tja pod zvonove temačne, majave —
Ave Marija, ave!

DOBER DAN

Prav iznenada: Dober dan!
In vidim, v te zazrt —
oblak ni več tako teman
in zacvetèl je vrt.

Od radosti sem onemel,
ne morem do besed,
in tvoj nasmeh me je prevzel,
čar tvojih zornih let,

in tvoj korak, tako droban —
odtrgati oči ni moč...
Si podarila: Dober dan!,
podári mi še noč!

ARKADZ KULJAŠOŮ (1914—1978)

Utrgal nisem niti ene cvetke
in z néba niti ene zvezde ukral,
da bi jih, kakor v ljudski pripovedki,
prav vdano svoji ljubi daroval.

Naj cvetje bo v veselje na poljani,
ko bova kdaj sprehajala se tam;
v posodi brušeni se ne ohrani,
kot med zidovi ni življenja nam.

Do zvezd je daleč — ko bi jezdil ponje,
ne trajalo bi vek, dva, temveč sto,
da jih dosežem s sončnim faetonom,
leteti dano meni več ne bo.

Srce ne bi zdržalo teh naporov,
utihnil bi motor kar sredi cest,
kjer je požiral prah in prežal na razpotjih...
O, usliši ga brez cvetja in brez zvezd!

EDZI AGNJACVET (rojena 1916)

MLADOPOROČENCA Nevesto je pripeljal v dom,
v svoj dom — pod milim nebom,
saj njima žametnih preprog
in ne svetilk ni treba.